

može u pravom smislu promašiti svoj život. Za druge je sve osigurano; čak su i motivi i oblici propadanja predviđeni u totalnoj organiziranosti.

Ono što se doima tako tuđe, što je strahovito i strašno na čovjeku koji je usvojio iskonsko povijesno »ništa« — što čini da se nikad ne možemo kod biti njegove u-domaćiti i što više i manje govori o njemu od svakog »humanizma« — jest njegova radikalna mogućnost da promaši svoj poziv da on i preko njega bića bivstvuju istinito. Koliko god velik, sveobuhvatan bio obrat k iskonskom, primjeren totalnosti starog, tolika je u njemu i s njim moguća ne-istina života kojoj nikada nikakve greške ni zablude ne mogu biti ravne.

No to moramo svagda misliti kad bismo voljeli graditi novo, kad u bitnom smislu nastojimo biti suvremeni. Tko nije na sebi iskusio rastvaranje i sud krize ne može iz nje iznijeti novo, spasonosno, ono jedno jedino što je nužno.